

ΕΓΩ Κ' ΕΝΑ ΔΕΝΤΡΟ

ΦΙΛΕΕΙ . . . ΤΑ ΥΠΕΡΕΧΟΝΤΑ ΚΟΛΟΥΕΙΝ.  
ΗΡΟΔΟΤΟΣ

ΤΟΥ Μ. Α.

Ἐλιά, ὦ ἑλιά ποῦ γεύεσαι τὰ πλούτη τῆς ζωῆς σου,  
Αἰῶνας κάτω ἀπὸ τὸ φῶς ποῦ λάμπει καὶ χαϊδεύει,  
Καὶ σὰν γυναίκας φίλημα, πυρὸ πολὺ ἀγαθό,  
Ἐγγίζει καὶ τὴν σάρκα μου καὶ τὴ δική σου.

Στὸ ἄδρὸν ἀγέρωχο κορμὶ ἀειπάρθενο ποῦ ὀρθώνεις,  
Μὲ τὰ μελαχροινὰ κλαδιὰ τὰ φύλλα τὰσημιά σου  
Κάθε ποῦ ἡ ἀνοιξὶς γυρνᾷ—περήφανη χαρὰ σου—  
Νιᾶτα χαρίζει ὀλάκριβα, σὰν τὰ δικά της νιᾶτα :  
Καὶ ὁ πόνος ἀπ' τὸν σάρακα δὲν κατατρῶγει, Ἐσένα.

Πολλὰ καὶ ἂν εἴν' τὰ χρόνια σου, τὸ βάρος τους δὲ νιώθεις.  
Κάθε χρονιά καὶ πιὸ γερή, πιὸ πλούσια, πιὸ μεγάλη  
Λάλα τὰ φύλλα στὴν αὐγὴν τὰ μουσικά σου, λάλα  
Καὶ μὲς στάπομεσήμερα τὰ μεθυσμένα,  
Καὶ μὲ τῶχρὸ τὸ δειλινὸ ποῦ ξελογιάζει καὶ εἶναι  
Σὰν τὴ ματιὰ μελάγχολον ἐρωτικῆς γυναίκας.

Ἐλιά, πάντα ἀνυψώνεσαι καὶ πιὸ ἀσημιά καὶ πιὸ ψηλή,  
Γιγάντια χέρια ὑψώνοντας τὰ μελαψὰ κλαδιὰ σου,  
Πέ μου τί βούλεσαι, ἀγαθή, μ' αὐτὰ νὰ συγκρατήσης ;  
Μὴν ἓνα χᾶδι τοῦ φωτὸς μὴ ἑνὸς πουλιοῦ κελᾶδημα ;  
Μάταια, ὦ ἑλιά, τί εἴν' ἄπιαστα κ' εἴν' ἅυλα καὶ πορεύονται  
Ἐπάνω στῶν παρθενικῶν Ἀῦρῶν τὶς θεῖες φτεροῦφες.

\* Σὲ δυὸ φυλλάδια κατὰ συνέχεια ἡ ΝΕΑ ΖΩΗ θὰ παρουσιάσει στοὺς Ἀναγνώ-  
στας τῆς τοῦ ποιητικὸν ἔργο τοῦ διαλεχτοῦ συνεργάτη τῆς κ. Ἀρίστου Καμπά-  
νη. Εἶναι τριάντα ἐφτά ποιήματα, τὰ περισσότερα ἀνέκδοτα, ποὺ θὰ βγοῦν  
ἔπειτα καὶ σὲ ἰδιαίτερο κομψὸ βιβλίον μὲ τὸν τίτλον ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΣΤΟΝ ΗΦΑΙΣΤΟΝ.

Τὸ θεῖο κορμί σου ποιά ἀγκαλιὰ Τιτᾶνος ἀγκαλιάζει,  
Ἀγαπητή ; Ποιά εἶν' ἄξιαν ἀκτίνα στὰ μαλλιά σου  
Καὶ τὴν ψηλὴν σου κορυφὴν νὰ μείνῃ γιὰ κορῶνα ;  
Τὸ ξέρω πὼς σ' ἀγάπησε τῶν Ἀττικῶν ἡ Δέσποινα  
Τῶν κάμπων ἡ ξανθὴ σοφὴ—χαρὰ τῆς γῆς ἡ Εἰρήνη.  
Τὸ ξέρω πὼς καὶ τὶς βραδιὲς ἐκστατικὴ ἡ Σελήνη  
Πάνω ἀπ' τὸ μάγο φύλλωμα στέκει καὶ τᾶστρο στέκουν.

Ξέρω ἡ Νυχτιὰ πὼς σ' ἀγαπᾷ· καὶ ξέρω πὼς οἱ Νύμφες  
Θὰ ἐπλάγιασαν καὶ θᾶκλεισαν τὰ βλέφαρα σιμά σου,  
Καὶ θὰ ὑπνωσαν στὴ δρόσο σου καὶ τὸν πυκνὸ τὸν ἥσιον.  
Τὰ γριοκαίρι μάταιον τριγύρω σου ἀπ' τὸ ἀνάστημα,  
Μάταια βογγοῦν οἱ ἄνεμοι στὰ αἰώνιά σου φύλλα.  
Ἡ Μάννα ἡ Γῆ τὸ πιὸ ἐκλεκτὸ κ' εὐγενικὸ τῆς τέκνον  
Στὴ θεία βασιτάζει ἀγκάλῃ της.

Δέντρο, ποὺ ἐγεύθης τὴ ζωὴ τῶν αἰώνων, πέ μου, τάχα  
Ὁ κόρος δὲν ἐχώρεσε δεσπότης στὴν καρδιά σου ;  
Δὲν ἐβαρέθης χειμωνιὲς καὶ ρίγη καὶ χαλάζι ;

Τὴν ἄρωτῶ καὶ λέγει μου τὸ φύλλωμά της λάλο :  
Ποτέ μου δὲν ἐχόρτασα τὴν ζωὴν. Ἡ δίψα μου εἶναι  
Κ' εἶναι μεγάλη ἡ πείνα μου. Θέλω νὰ πιοῦν ποτάμια  
Ἀπὸ νερὸν οἱ ρίζες μου καὶ οἱ κλώνοι νὰ θεριέψουν.  
Ν' ἀνθομανοῦν πιὸ τροφαντοὶ τὴν ἀνοιξὶ οἱ βλαστοί μου,  
Ἄσοφε μάταιε ἄνθρωπε. Καὶ τὴν ἀνάβραν θέλω  
Τοῦ εὐγενικώτατου φωτὸς νὰ πιῶ τὴν ὅλην.  
Νὰ βόγγουν θέλω οἱ ἄνεμοι μεγάλοι στὰ κλαδιά μου  
Νὰ τραγουδοῦν τὴν ἀνοιξὶν τοῦ κάμπου τὰ πετούμενα,  
Καὶ βούλωμαι νὰ ὀρθώνομαι καὶ ν' ἀπομένω πάντα  
Τοῦ λόγγου ἡ πιὸ παλιὰ ζωὴ καὶ τὰ πιὸ νέα τὰ νιάτα.

Καὶ τότε ἐγὼ ἀποκρίθηκα. Ἐλιά, ὦ ἐλιά τὴ νιώθω  
Πλουσίαν τὴν εὐτυχία σου ! Μὰ ὁ κεραυνὸς, γιὰ πέ μου  
Δὲν τὴν ἐξηλοφθόνησε ; ὁ δυνατὸς καὶ γαῦρος  
Ποῦ λάμπει, φλέγει, φτερουγᾷ ἐπάνω ἀπὸ τὰ πάντα  
Στ' ἀνήρεμα φθινόπωρα ;  
Ἡ ἐλιά δὲν μοῦ ἀποκρίθηκε καὶ στῶνειρο ἐβυθίσθη.

Τοῦ Γεναριοῦ ἐπλημμύραεν ὁ ἥλιος τὰ κλωνιά της  
Κ' ἐγὼ τοῦ κάμπου ὁ δουλευτῆς καὶ ὁ ταπεινὸς ἐργάτης,  
Πῆρα τὸν δρόμον κ' ἔφυγα.

Ὅμως νομίζω ἀκόμη  
Θὰ τρέμη ἀπὸ τὸ λόγο μου τὸν αἶμα ἀργὸ τοῦ δέντρου  
Κ' ἡ Ὀλυμπία θὰ στέκεται τοῦ κεραυνοῦ φοβέρα  
Ἐπάνω ἀπ' τὴν ἀδάμαστη τὴ φωτισμένη ἐλιά.

25-12-1907

## ΕΑΡΙΝΗ ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ

Οἱ ἀσφόδελοι ἀπ' τὴ νέα τὴ γῆν ὑψώθηκαν στὸ νέο τὸ φῶς !  
Οἱ ἀμυγδαλιὲς ἀνθίσανε κι' ὅλες τοῦ δρόμου οἱ λεῦκες,  
Ποῦ λέω πῶς καὶ σὺ δύνασαι ν' ἀνθίσῃς, ὦ καρδιά μου.

Χαρὰ ν' ἀστράφη, ὦ σὺ καλὴ καὶ γνωστικὴ γυναῖκα,  
Μέσα στὰ γλαυκοπράσινα τὰ μάτια σου ἄλλη μιὰ φορὰ,  
Περίμενε στὸ σπίτι μας τὰ χελιδόνια πάλι  
Μὲ τὰ ψαλιδωτὰ φτερά.

Τὸν ζέφυρον μὲ τῶν βραδυῶν περίμενε τὰ μῦρα,  
Ἐπάνω ἀπ' τὰ ὀλόισα, ὀλόρθα κυπαρίσσια,  
Περίμενε καὶ τὶς νυκτιὲς μὲ τὴ λαλιά τῶν κούκων  
Ποῦ ἀντιλαεῖ καὶ χάνεται μὲς στὴν ξανθὴ γαλήνη.

## ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Τὴ νύκτα μὲ τὸ ἄφθονο καὶ τὰ πλωτὸ φεγγάρι,  
Μόνος ποῦ περπατῶ,  
Ἐνα ρυθμὸν ἀκολουθῶ ἀπὸ τραγούδι κάποιου  
Ποῦ τὸ σκοπὸ του μόνου ἐγὼ τὸν ξέρω, μόνου ἐγώ.

Τὸν ἀκολουθῶ κι' ὡς περπατῶ, τὸν ἀκολουθῶ κι' ὡς στέκω,  
Μέσα του κάθε ἀνάμνησις λυώνει, κάθε καϊμός,  
Κι' ὁ πόνος ὁ βαρύντατος ποῦ μοῦ ἔχει δώσει ἡ Μοῖρα  
Γίνεται φῶς καὶ χάνεται στὸ φεγγαρίσιο φῶς.

## ΓΕΛΟΙΟ ΒΑΘΥ....

Γέλοιο βαθὺ μᾶς γυναικὸς κάτω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ Αὐγούστου,  
Ἀναλαμπὴ γλαυκόφωτη σὲ μιὰ πλατιά ματιά,  
Χαρὰ ποῦ ἐκυμάτωσες τὸ μέγα τῆς τὸ στήθος,  
Αὔρα ποῦ τῆς ἐσχόρπισες τὰ ὀλόμαυρα μαλλιά!

Σπίτι τοῦ κάμπου μοναχὸ μὲς στὴ χαρὰ τῶν δέντρων,  
Ποῦ ἦλθε καὶ σὲ κατοίκησε μιὰ μέραν ἢ χαρά,  
Λέγω τὸ γέλιο θάνητῃ καὶ τώρα ἀκόμη μέγα  
Καὶ τῶν ματιῶν ἡ ἀναλαμπὴ πῶς μὲ τὸ φῶς θὰ σμίγῃ...  
Γιατὶ στιγμὴ ποῦ μοῦδωκε νὰ πῶ τόση χαρά,  
Μ' ὅλες τὶς ἄλλες τὶς στιγμὲς δὲν ἔμπορεῖ νὰ φύγῃ,  
Κι' ἄς ἔχουν ὅλες οἱ στιγμὲς ὀρθάνοικτα φτερά...

## ΛΕΥΚΕΣ

Λεῦκες ἀνοίχτε τὰ κλαδιά, νὰ στείλῃ τὸ φεγγάρι  
Τὸ φέγγος τὸ πολυάργυρο. Σᾶς τὸ ζητάω γιὰ χάρι  
Ἡ βραδυὴ στὴν ἀνοιξὶ ποῦ πνέει παντοῦ ἡσυχία,  
Ἄς πνέῃ καὶ στὴν παντοτεινὴν ἀγάπῃ μου—εὐδία.

Λεῦκες, ἀνοίχτε τὰ κλαδιά· κι' ἄς ἔλθῃ νὰ μὲ πάρῃ  
Στὴν ἀγκαλιά του τὸν νεῖρο· καὶ ὥσάν τὸ νέο φεγγάρι  
Ἄς λάμψῃ πάλι ἡ ἀγάπῃ μου, καὶ μιὰ βαθειὰ ἁρμονία  
Ἄς ἁρμονίξῃ τὴ σιωπὴ ποῦ χύνει ἡ ἐρημία.

Ἀκόμη : τραγουδιοῦ σκοπὸς ἀνθρώπων μὴν ἡχίση  
Ἄς κοιμηθῇ στὰ πῶς βαθιὰ κάθε κρυφὸς καίμους  
Καὶ μόνον ἡ ἀνάμνησις πῶς μέχουνε ἀγαπήσει

Ἄς πλημμυρᾷ τὸ εἶναι μου σὰν ἀπὸ πλάνο φῶς.  
— Καὶ μὲς στὸ βράδυ μοναχὸς σ' ἐνὸς ὀνείρου βύθος  
Νὰ νιώσω ὅλην τὴν ἀνοιξὶ μέσα στ' ἀθῶο τὸ στῆθος.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1905.

## ΗΜΕΡΕΣ ΟΚΤΩΒΡΙΑΝΕΣ...

Ἡμέρες Ὀκτωβριανὲς μὲ τὸ γαλάζιο ἡμίφως  
Πάνω ἀπὸ δέντρα καὶ βουνὰ  
Ὡ ἀνερομήνευτῃ ἐμορφιά τῶν Ἀττικῶν ὠρῶν.

Γαλήνη. Τί κι' ἂν ἔφυγαν στὸ πρῶτο πρωτοβορῶχι  
Τὰ χελιδόνια ὅλα μαζί  
— Λάμπει καὶ στὸ φθινόπωρον ἐαρινὴ ἡ ψυχή.

Λάμπει τὸ δέντρο μὲ τὸ φῶς καὶ τὴν ἀγαθωσύνη  
 Τοῦ πιὸ ἀγαθοῦ Ἀπριλιοῦ,  
 Τὸ δέντρο τῆς ἀγάπης μας μὲ κάθε αὐγὴ κι' αὐτό.

Ἡμέρες Ὀκτωβριανὲς μὲ τὸ γαλάζιο ἡμίφως,  
 Μὲς στ' ἀγαθὰ φυλλώματα πράσινα ἢ χρυσαφιά,  
 Ποῦ ὑφαίνουν ἀνερμήνευτη τὴ νέα σου ὡμορφιά.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1903

## 16 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Ποτέ της δὲ μᾶς ἔδειξε τόσο ἀσημιὰ θωριά,  
 Ποτέ τόσο δὲν ἔφεξεν ἡ ὀλογεμάτη σφαίρα,  
 Οὔτε καμμιὰ ποτὲ βραδεῖα  
 Τὸ φῶς της σκορπολόγησεν εἰς πιὸ θερμὴ ἀτμοσφαῖρα.

Πάνω ἀπ' τὰ κυπαρίσσια μας καὶ τὴν πλατειὰν ἑλιά  
 Ἐστάθη· ἔπειτα ὑψώθηκεν ὡς τὸν ψηλὸν αἰθέρα  
 — Τοῦ Γυαλιστῆ ἔσκορπίζανε τὰμπέλια μιὰ εὐωδιά  
 Βαρεῖα μὲς στὸν ἀέρα.

Ποτέ σου ἂν δὲν ἐχόρτασες τὴν ἄσοφῃ γαλήνῃ,  
 Μὲς στὸ μεθύσι τοῦ φωτὸς τρελλὸ καὶ τῆς ζωῆς,  
 Ἀρκεῖ μονάχῃ ἡ ἀνάμνησις τέτοιας βραδιᾶς νὰ χύνη  
 Τὴν ἔκστασι καὶ τὴ χαρὰ κραιπάλης Βακχικῆς.

Καὶ τὸ φεγγάρι ἐμάκραινεν ὥστόσο καὶ στὸ φῶς του  
 Ἐσμιγε τᾶγνωστο τὸ φῶς τοῦ πόθου τοῦ ἀγνώστου.

1905

## ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ

Ἀπάνω ἀπὸ τὸ τέναγος τὸ ἀκίνητο, τ' ὀλάσπρο,  
 Τὸ ψαροτρόφο, δέσποζεν ὁ ἥλιος τοῦ Ἀλωνάρη,  
 Καὶ μέσ' στὴ μέσῃ τοῦρανοῦ τὸ ἡμερινὸ φεγγάρι·  
 Ἀσπρογαλάζιο ἐχώνευε. Βαρκοῦλες  
 Μέσ' ἀπὸ τὰ νησόπουλα φαινόνταν. Τὴ γαλήνῃ  
 Τῆς ὥρας τὴν παράξενῃ ἔδονούσαν  
 (Πίνει τὸ φέγγος τὸ νερό, τὸ μουσικό, τὸ πίνει!)  
 Ἐφῆβων γέλοια, ποῦ γυμνοὶ κολύμπησαν κ' ἐβόυτοῦσαν.

ΓΙΑΝΝΕΝΑ

Στρογγυλοφέγγαρη νυχτιά στη λίμνη τῶν Γιαννίνων,  
Ποῦ πνίγηκαν ἡ δεκαφτὰ μὲ τὴν κυρὰ Φροσύνη—,  
Ἀνατριχιάζει τῶν νερῶν τὴν φωτεινὴν εἰρήνη  
Ψιλὸν ἀέρι, σπρώχνοντας τὸ λαμπερὸ πανάκι  
Τῆς βάρκας μας. Παρέκει  
Τοῦ Ἀλῆ τὸ κάστρο ἀγνάντια μας ὀρθώνεται καὶ στέκει.

Καί,—ἀπ' τὶς κυπαρισσόλευκες ἀνάμεσα—τὰ βέλη  
Τῶν μιναρῆδων σχίζουने τὸν οὐρανὸν ἀπάνω.  
Τὸ Μιτισκέλλι σὰ βραχνᾶς, καὶ τὸ νησι σὰν τάφος.  
Κ' ἐμᾶς ἡ βάρκα στὴν πηγὴ μᾶς πάει τῆς ἄσπρης λίμνης,  
Νὰ πιούμε ἀπ' τὸ δροσόνερο ποῦ χύνεται ἀπ' τὸ βράχο.  
Μέσ' στὴ στρογγυλοφέγγαρη τὴ νύχτα τῶν Γιαννίνων  
Ποῦ ἀνατριχιάζουνε τὰ βρύα γιὰ λάμπουνε στὸ φέγγος,  
Καὶ σκοτώνει τὴ χαρὰ μέσ' στὴ μουγγὴ γαλήνη.  
...Καὶ τὸ δειλὸ τὸ φλοίσβισμα ποῦ βγαίνει κι' ἀνεβαίνει  
εἶναι παράπονο γιὰ σὲ Γιαννιώτισσα Φροσύνη ;

1913

ΕΑΡΙΝΟΣ ΥΠΝΟΣ

Βαρὺς σ' ἐπῆρεν ὁ ἔαρινός ὁ ὕπνος·  
Τὰ ὄνειρα μὲ τὰ πλέον βαρυκίνητα φτερὰ  
Τὸν συντροφεύουν.

Θέλω νὰ σὲ ξυπνήσω στὴ γαλήνη,  
Ν' ἀνοίξης πάλι ὀλάνοιχτα τὰ μάτια  
Καὶ πρόσωπο μὲ πρόσωπο τὸν Ἥλιον  
Νὰ ἰδῇς.

Τὰ πράσινα ἂν δὲν ἀγαπᾷς τοῦ κάμπου,  
Ὅμως τὸ πράσινο τοῦ κόλπου θὰ σ' εὐφράνῃ.  
Κι' ἂν σὲ κουράζουν τὰ βαριὰ τάρωματα, ὅμως  
Εἶναι καὶ κάτι αἰθέριο μέσα στὸν κῆπο...

Βαρὺς σ' ἐπῆρεν ὁ ἔαρινός ὁ ὕπνος  
Καὶ τὰ πουλιὰ δὲν σὲ ξυπνοῦν μὲ τὰ τραγούδια  
Καὶ τὰ βαριὰ τὰ ὄνειρατα βαραίνουν.

Ὡ θέλω νὰ ξυπνήσης στὴ γαλήνη,  
Ν' ἀνοίξης ὥς σὲ ὁράματα τὰ μάτια  
Στὰ δέντρα γύρω καὶ στὸν ἥσυχον τὸν κόλπον.

## Ο ΝΑΟΣ

Ναὲ τῆς θεᾶς, ποῦ πιότερον μ' ἐμέθησε ἡ λατρεία της  
 Καὶ μοῦ ἀναψε τὸν πόνο,  
 Μέγας καὶ ὠραῖος καὶ συνετὸς ὑψώνεσαι,  
 Τὸ πῖο ἡρεμαῖο θαῦμα ἀπ' τῶν ἀνθρώπων  
 Τὰ θαύματα!  
 Ἀπὸ τὸν κάμπον τῶν ἐλαιῶν, ποῦ τὸ σπιτάκι μας  
 Φτωχὸ στὶς γλωρσιᾶς ἀνάμεσα ζῇ μόνο,  
 Σάντικρυσσα ἓνα δειλινὸ ποῦ ὁ ἥλιος ἔγερνε  
 Καὶ ποῦ τὸ φῶς, τὴν ἡσυχία ὥς νὰ εἶχε λάβει  
 Ἀπ' τὴν ψυχὴ τοῦ δημιουργοῦ σου,  
 Ἦτονε πνεῦμα καὶ ἦτονε ἄσμα καὶ παλμὸς Ὀλύμπιος!

Σάντικρυσσα. Ἐνα τεράστιον ἄνθος ἦσουνα,  
 Ποῦ ἐφύτρωσε στὸ πῖο καλὸ τοῦ κήπου μέρος.  
 Τὸ πῖο καλὸ τῆς γῆς μέρος ἐδιάλεξε  
 Ὁ δημιουργὸς νὰ σὲ στηλώσῃ.  
 Καὶ σὲ ὕψωσε! Καὶ ὦ πλάνη! ὥς νὰ σὲ γέννησε  
 Ὁ ἴδιος ὁ λόφος ποῦ κρατεῖ σε, μοιάζεις  
 Τῶν πῖο εὐγενῶν τῶν βράχων γέννημα  
 Καὶ φύτρο καὶ βλαστὸς καὶ ἄνθος καὶ δόξα!

Ἦτονε δειλινὸ ποῦ ἀπ' τὸ σπιτάκι μας σὲ ἀντίκρυσσα.  
 Τὰ δέντρα ἠσύχαζαν καὶ οἱ κάμποι  
 Ἦταν στὰ πόδια σου ἀπλωτοὶ ὥς νὰ ἐπέρασεν  
 Ἡ Εἰρήνη ἐπάνωθ' ὧν.

Καὶ ἡ προσευχὴ ποῦ ἀνέβη ἕως εἰς τὰ χεῖλη μου,  
 Ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ σκοτεινοῦ τοῦ ἐγὼ μου,  
 Ἐχύθη σὲ ἅγια λόγια μὲς τὸ δεῖλι.  
 Εἶπα: Ναὲ ὅπου τὴ μνήμη ἐφύλαξες  
 Τῆς Θεᾶς-Γυναίκας,  
 Ἱερὸ καὶ τὸ τελευταῖο τὸ τρίμμα σου,  
 Ἱερὸ τὸ πῖο μικρὸ συντρίμμα,  
 Ἱερὸ τὸ φῶς ποῦ στεφανώνει τὸ μεγαλεῖον σου,  
 Ἱερὰ τὰ βουνὰ ποῦ τριγυρίζουν,  
 Καὶ ἡ θάλασσα ἡ Σαρωνικὴ ἡ ἀγνὴ στὰ πόδια σου  
 Καὶ ὁ κάμπος ὅπου πάτησεν ἡ θεὰ Εἰρήνη.

Καὶ ἡ προσευχὴ ἦτον ἓνας ὕμνος, καὶ δὲν ἦτον  
 Γιὰ νὰ ζητήσω κάτι ἀπ' τὴν Παλλάδα  
 Κατεῖχα τὴ χαρά, ναέ, τὴν ἁρμονία σου  
 Κι' αὐτὸ μᾶρκοῦσε...

Ἔτσι, ὥς τὸ φῶς νὰ ρεύῃ ἄρχισε ὁλόγυρα,  
Ἐπῆρα τὸ πλεόν ἔρημο μονοπάτι,

Ὁ ἥσκιος μ' ἀκολουθεῖ καὶ τὸνειρό μου.

### ΑΜΑΔΡΥΑΔΑ

Ἡμέρα πολυκέλαδη μὲ ξύπνησεν· ὁ ἥλιος  
Ἐχτύπαε στὰ παράθυρα μὲ τὶς χρυσῆς σαγίττες·  
Ἀπὸ τοὺς κήπους τῶν σπιτιῶν  
Τὰρώματα ἀνεβαίνουν  
Στὴν κάμαρά μου. Ἀπόμονος ὄνειρευόμουν  
Ξύπνιος, ὅτι στὸν πολυτάραχο τὸν ὕπνον ὠνειρεύθηκα.  
Ἀναθυμόμουν τὸνειρο, ποῦ ἐπῆγαινε νὰ σβύσῃ  
Μὲς τὰ βαθιὰ τὰ φρένα μου,  
Ἐλόγιαζα πῶς ἦμουν  
Στὴν ξωτικήν ἀγάπῃ μου σιμά,  
Κέπεροπατοῦσα,  
Στὶς Ἀττικὲς ἀπανεμιῆς  
Στοὺς δειντωμένους κάμπους.

Ἡ ἐλόγιαζα πῶς ἔγερνες  
Στὴν ἀγκαλιά μου, κάτω  
Ἀπὸ μιὰν ἀσπροστόλιστην  
Ἀγριαπιδιά,  
Καὶ τ'άνθη τῆς ἐπέφτανε  
Καὶ πῶς τὸ πέσιμό τους  
Καθρεφτιζότανε βαθιὰ  
Μέσα στὴ χρυσοπράσινη  
Πλατειά σου, Ἀμαδρυάδα μου  
Καὶ ἀκύμαντη ματιά!

### ΠΝΟΗ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

Φθινόπωρον ἐμύρισε στὸ σπίτι μας τριγύρω  
Ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ Αὐγούστου...  
Τὸ πρωτοβρόχι ἐρράντισε τὰ δέντρα καὶ τὸν κάμπον  
Ἐρράντισε καὶ τὰ ξανθὰ σταφύλια.

Γλυκεῖα δροσιὰ τοῦ δειλinoῦ τὴν ὥρα πλημμυρίζει  
Ὅλα καὶ πνέει ὥς τὴν καρδιά  
Μὲς τὴ θαμπόφωτῃ τοῦ νοῦ γαλήνῃ πνέει...



Φθινόπωρον ἐμύρισεν ἄθῳ καὶ ὀλόγυρά μας  
 Ἐλάμψανε τὰ πράσινα φυλλώματα καὶ ἡ πλάσι  
 Γέμισεν ἅπ' τὴν εὐωδιά σου  
 Μητέρα γῆ, ποῦ ἐδίψασες καὶ ποῦ ἔχεις ξεδιψάσει.

5 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1909

## SEHNSUCHT

Ἀγαπημένη ποῦ μακριὰ κοιμᾶσαι αὐτὴν τὴν ὥρα  
 Στὸν τόπο τὸν γλυκύτατο καὶ τὸν ἀλαργινὸ  
 Τὸ παραθύρι ὁ ἄνεμος ἂν τὸ βροντᾷ νὰ ξέρης  
 Ὅ ταξειδιάρης πόθος μου τὸ κρούει μὲ τὸ φτερό.

Ἀνάμεσα ἀπὸ πέλαγος καὶ ἀπὸ στεριᾶς καὶ δάση  
 Ὁ πόθος μου ἐφτερούγισε κ' ἦλθε σιμά σου ἐκεῖ  
 Τὸ παραθύρι τὸ σπρωξε καὶ ἀνοίγοντάς το μπῆκε  
 Στὴν κάμαρα καὶ στάθηκε στὴν κλίνη ἀγαπητή.

Στὴν κλίνη· στὴν ἀλαργινὴ τὴ χώρα ποῦ κοιμᾶσαι  
 Πρασινομάτα μου ἀγαθὴ καὶ σ' ὄνειρο πικρὸ  
 Φαντάζεσαι πῶς λαχταρῶ καὶ θλίβομαι κ' ἡ ἔννια  
 Γιὰ σὲ μὲ δέρνει καὶ μὲ σβεῖ ἅπ' τὸν παλιὸ καιρό.

3 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1909 - ΠΑΤΡΑ

## Π Ρ Ω Ι

Μὲς τὸ ἔαρινὸ τὸ φῶς,

Ὅράματα τὰ ὑψίκορμα τὰ δέντρα  
 Ὅράματα μὲ τὰ γυμνὰ κλαδώματα  
 Οἱ λεῦκες τοῦ μοναστηριοῦ  
 Στὸ φῶς!

Μὲ τὰ πελώρια σὰς σώματα  
 στὸ φέγγος δέντρα ψηλοπυργωμένα  
 Μὲ τὰ τεράστια, ἴσια καὶ καμπύλα πρασινόφαια  
 Κλαδιὰ—  
 Σὰν καρabiῶν κορφές  
 Ποῦ ἦσυχ' ἀράζουν,  
 —Ψηλὰ κοπαδιαστὰ κοράκια κράζουν—  
 Εἰς τὸν αἶρα τῆς γαλήνης.

Εἶτε μέσ' στοῦ βραδιοῦ τὸ ἀπόφωτον,  
 Εἶτε καὶ στῆς νυκτίας Σελήνης,  
 Εἶτε καὶ στῆς αὐγῆς τὸ ἄφθονον,  
 Τὸ φῶς, τὸ φέγγος τῆς Τροπαιοφόρου Εἰρήνης,  
 Ὅράματα στὰ μάτια τὰ παιδιάτικα  
 Τὰ μάτια τοῦ μεγάλου παιδιοῦ ἔμένα  
 Ὑψώνετε τὴν ζωὴν σας τὴν ἀπότολμην,  
 Σὲ οὐράνια πλατιά μυστηριακά  
 Φωτοσπαρμένα.

Ξέρω ν' ἀρμόζω στὸ καλάμι τὸ ἑπτακάλαμον  
 Τοὺς ἦχους ποῦ τὸ φῶς σκορποβολάει,  
 Ξέρω στοὺς στίχους μου νὰ κλείνω  
 Τὴν ἀβρότατην  
 Ὀρησκευτικὴν Σιωπὴν ποῦ σᾶς μιλάει.

8 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1904

### ΑΝΟΙΞΙ ΣΤΟ ΛΙΜΑΝΙ

Θάλασσα μπλάβη, γαληνὴ στὸ χαμηλὸ ἀκρογιαλί,  
 Ποῦ ἀπάνωθ' ἐκ τῆς ὑψώνεται τὸ ρημαγμένον κάστρο  
 Καὶ πέρα, ἀγνάντια, τὰ βουνὰ τῆς Ρούμελης καθάρια  
 Ὡσὰν ἀχειροποίητες γιγάντιες πυραμίδες.

Κι' ὁ ἥλιος ἀνοιξάτικος πολύφωτος καὶ μέγας  
 —Λάμπει ὡς τὴν ἀρετὴ τοῦ ἀνδρός, τὰ μάτια τῆς γυναίκας—  
 Ρίχνει ψηλάθ' ἐκ τῆς θερμῆς πνοῆς ποῦ ξελογιάζει,  
 (Τὸν ἥλιο τῶν ἀλωνισμῶν, τοῦ θέρους μοῦ θυμίζει).

Καὶ οἱ γλάροι ποῦ σιμώνουνε πρὸς τὸ ἀκρογιαλί τρέχουν,  
 Ἀνήσυχτοι—τὸ κλάμα τῆς σὰν κλάψιμον ἀνθρώπου,  
 Κ' ἡ πολλὴ ζέστη ἡ ἀδόκητη κάνει τὸ γέρο ναύτη,  
 Βγάζοντας τὸ τσιμπούκι του, φυσώντας τὸν καπνὸ του  
 Νὰ πῇ: βροχὴ θενᾶχουμε πολλή, στὸ σύντροφό του.

Στὴ χαμηλὴν ἀκρογιαλιά λίγα καράβια ἀράζουν,  
 Βάρκες καὶ ψαροκάϊκα στολίζουν τὸ λιμάνι,  
 Κ' ἡ μικρὴ πόλις στὴ θερμὴ τοῦ ἡλίου λάμπει ἐτοῦτη,  
 Λές, πέρνει τὸν ἡδονικὸ βαθὺν ἀνασασμὸ τῆς  
 Μέσ' στὴν ἀόριστη, λαμπρὴ, φλογάτην ὥρα.

Κατὰ τὰπομεσήμερο πῆρε βροχὴ καὶ μπόρα...

ΑΠΡΙΑΝΣ-1912-ΠΑΤΡΑ

## ΣΤΟΝ ΚΑΜΠΟ ΤΗΣ ΗΛΕΙΑΣ

Κάμπε ἀνοιχτὲ καὶ Ἰόνιο βαθιὰ μὲ τὰ νησιά σου,  
 Λίμνες λευκὲς γλαυκὰ βουνὰ καὶ λόφοι  
 Χαριτωμένα—ἀραδιαστὰ παιδιὰ τῆς Ὀλυμπίας.

Πνέει γαλήνη ἔαρινὴ καὶ λάπει ὁ ἥλιος πλούσιος,  
 Κᾶπου κοκκόρια ἀργολαοῦν, κᾶπου πουλιὰ λαλοῦνε,  
 Χαίρει τὸ λούλουδο στὸ φῶς καὶ λάμπ' ἡ πεταλοῦδα.

ὦ νιότη μου ξεφάντωσε μέσ' στὴ χαρὰ τῶν πάντων,  
 Ἄν ἤμπορῇς!—ποτὲ τὸ φῶς κ' ἡ ἄνοιξι ποτέ της  
 Ἔτσι δὲν ξεφραντώσανε μέσ' στὴ μεστὴ γαλήνη.

Τὸ δειλινὸ λιγοθυμᾷ σὲ μιὰ ἡδονὴ ἐνῶ ἴπῳ ἴπῳ  
 Ἄπο τὰ Ὀλύμπια βουνὰ τὸ ἡμερινὸ φεγγάρι  
 Ὑψώνεται. Τὶ θρίαμβος σιγαλινὸς καὶ μέγας!

ΑΡΙΣΤΟΣ ΚΑΜΠΑΝΗΣ

1912